

kunde jeg hverken stemme for Fleertallets eller for Mindretallets Forslag; jeg maatte da bestemt ansee det for at være aldeles forkasteligt at købe en eneste af disse Kanoner. Det Næste, der da burde foreslaaes, var, at man reent undlod at købe Kanoner, endvidere folgte dem, der nu ere paa Forterne, og hvis man kunde faae Penge for at rive disse ned, da rev dem ned; det vilde være den aldeles sikkræ Consequents af denne Dpfattelse. Jeg har nu imidlertid ikke denne Dpfattelse. Jeg troer, at det forholder sig saaledes, som den høitærede Krigsminister bemærkede, at disse Søforter høre til de bedste Søforter i Europa, og jeg troer ogsaa, at de bør have Kanoner, som ere istand til at bryde Pandseret paa de Skibe, som kunne blive sendte imod dem; thi det kan ikke nytte, at der er nok saa mange Kanoner — om der saa var tusinde — naar ingen af dem er istand til at bryde de stærke Pandser, som kan ventes at være paa idetmindste nogle af de Skibe, som eventuelt kunne angribe Søforterne. Men — siger saa den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavn's 9de Valgfreds (Lynen) — Artilleriet er i Udvikling, vi skulle have det Bedste, og naar vi iaar købe 10 Kanoner, saa riftcere vi, at der om nogle Aar kommer bedre Kanoner, som vi saa kunde have kjøbt, naar vi ikke havde kjøbt iaar. Der er Ingen, der siger Andet, end at Fremtidens Kanoner vistnok ville blive bedre end Nutidens, men Ulykken er den, at vi ikke i Nutiden kunne bruge Fremtidens Kanoner; vi kunne ikke styde med Kanoner, som ikke ere til, og vi kunne ikke forsvare vore Søforter — hvad enten de ere stærke eller svage — med Kanoner, som ikke ere opfundne. Lader os derfor tage dem, vi kunne faae, og om hvilke det synes mig tilstrækkelig oplyst, at de ere pandserbrydende. Om de blive dyrere, end der af den høitærede Krigsminister er paastaet — saaledes som det ærede Medlem for Kjøbenhavn's Amts 3die Valgfreds har sagt — det er Noget, som jeg lader ude af Betragtning. Jeg voterer her det, som den høitærede Krigsminister forlanger; naar han siger, at han kan faae disse Kanoner for 25,000 Rd. Stykket — $15 \times 25,000$ Rd. giver 375,000 Rd. saa troer jeg, at han veed et

Sted, hvor han kan faae pandserbrydende Styks til den Priis. Det finantsielle Spørgsmaal er aabenbart for den ærede Ordfører og Udvalgets Fleertal det Afgjørende. Jeg skal i den Anledning tillade mig at bemærke, at, fordi vi ikke iaar votere 10 Kanoner, saa slippe vi ikke for de 5, saa skulle vi votere dem næste Aar, derom er der ingen Tvivl; thi det er en fortsat Serie af Voteringer, der foreligger. Hvad er nu i Virkeligheden Forskjellen paa, om vi votere 10 iaar eller blot 5 iaar og 5 næste Aar. I det ene Tilfælde skulle vi betale iaar 125,000 Rd., som vi ellers først kom til at betale næste Aar. Altsaa, naar jeg regner Renten til 5 pCt., bliver Spørgsmaalet dette: „Er det naturligt og rigtigst nu at anskaffe 5 Kanoner til derude paa Søforterne eller at indvinde en Rente af 6,250 Rd. istedet derfor?“ Dette er det finantsielle Spørgsmaal, hverken meer eller mindre. Men da maa jeg rigtignok mene, at det er sikkrere at forlange at faae de 5 pandserbrydende Kanoner ude paa Søforterne, end det er at have de 6,250 Rd. i Finantskassen. Efterat vi nu i en Række af Aar have haft disse Søforter liggende udenfor det Sted, hvor en saa stor Deel af Landets Rigdom og Formue er samlet, er jeg ikke istand til at forstaae, at man vil styde deres Fuldførelse ud og løbe den Risiko at see Tiden an; hvis et Angreb kom, da vilde vi bittert fortryde det. Jeg siger som den høitærede Krigsminister: Jeg i det Mindste vil vide mig fri for ethvert Ansvar i saa Tilfælde. Jeg mener derfor, at jeg trostigt kan tilraade det høie Thing at bevilge i det Mindste disse 10 Kanoner, thi jeg troer, at de ville gjøre Gavn og i høi Grad styrke Forternes Forsvarskraft; men at de 5, fordeelte paa de 3 Søforter, skulde kunne udrette Noget, kan jeg ikke troe. Jeg anseer det for bedre at stryge det Hele end at gaae saa langtsomt frem under de nu i Europa eksisterende Forhold. Da er det bedre reent ud at sige: Vi kunne ikke, thi det er en Tankegang, som jeg kan forstaae; men bestandig kun at gjøre Noget halvt og aldrig være parat til rette Tid, det er en Tankegang, som jeg ikke kan forstaae.